

Forhold, og at man netop har overdraget Sognefogderne at udføre disse forskjellige Forretninger, fordi man har troet, at det var til Lettelse for Befolkningen, at disse underordnede Officianter kunne udføre disse, da man ellers med Hensyn til dem vilde være nødt til at henvende sig til Politimesteren, Herredsfogden o. s. v. Ærede Medlemmer maa vide, at, naar der er Spørgsmaal om Auktioner, Udpantninger, Optagelse af Kreaturer o. s. v., o. s. v., og man vilde have Sognefogedinstitutionen, til hvilken man i de sidste Aar har troet at maatte overdrage Udførelsen af mange af disse Forretninger, vilde man komme i stor Uvished om, hvor man skulde henlægge alle disse Forretninger. Den ærede Folkethingsmand for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) udtalte sig meget stærkt imod en Bestemmelse i § 22 angaaende Inddrivelse af de Bøder, som maatte blive idømte i Medfør af det foreliggende Lovforslag. Jeg vil i den Henseende gjøre for det Første den Bemærkning, at det forekommer mig at være noget Usædvanligt, at man overhovedet reiser Indvendinger imod en hurtig og summarisk Retssfølgning, og for det Andet, at naar man har at gjøre med fremmede udenlandske Vagabonder, som ingen Penge have paa Lommen, vil vistnok Enhver give mig Ret i, at det vilde være overordentlig misligt, forsaavidt Bedkommende blev iken en Bøde, fordi han havde overtraadt en Lovbestemmelse, da ganske rolig at lade ham spadserere og vente paa, at han om nogle Dage vilde indfinde sig for at betale den idømte Bøde. Han vilde naturligvis i saa Tilfælde spadserere sin Vej. Naar det ærede Medlem imidlertid mulig har set paa denne Bestemmelse under Indtrykket af, at den kunde komme til Anvendelse paa andre Personer end disse Vagabonder, og navnlig henvendte Opmærksomheden paa § 20, tror jeg at kunne berolige det ærede Medlem med, at der i den Henseende er en Misforstaaelse tilstede fra hans Side. § 20 — og jeg henvender denne Bemærkning til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), som yttrede nogen Betænkelighed ved denne Paragraf — kan i og for sig ikke anses for noget ligefrem Nytt, da den i det Hele maa anses for at være hjemlet ved den nugældende Rets Bestemmelser. En anden Ting er, at naar man reviderer og ordner den gjældende Rets Regler paa et vist Omraade, maa man anse det for rigtig og derfor Befolkningen saavidt mulig at samle Reglerne paa en overskuelig Maade. Der er heller ikke Tale om, at Tilfidsfættelsen af den Forpligtelse, som § 20 omtaler som paahvilende Borgerne ganske i Almindelighed, skulde kunne medføre Idømmelsen af Bøder efter § 22. Naar det hedder i § 20, at den, der opfordres til at legitimere sig, er forpligtet til at tilveiebringe Dplysninger, som gjøre hans Øenditet antagelig, følger det af denne Bestemmelse, at han, naar han ikke kan tilveiebringe disse Dplysninger, udsætter

sig for de Ubehageligheder, som altid ere forbundne med at komme i Berøring med Politiet, og af, at Politiet, som ikke veed bedre, betragter ham som en forelsbig mistænkelig Person, men han kan ikke, fordi han ikke har Dplysningerne i Lommen, uden videre idømmes en Mulkt i Overensstemmelse med § 22. Det var den store Forskjel, der var imellem Regeringens Forslag og Forslaget, saaledes som det andet Thing ønskede det vedtaget, at der vilde man gjøre det til en Forpligtelse under Straffeanfvar at gaa med Legitimationspapirer eller Arbeidsbog i Lommen, saa at, naar man ikke havde Legitimationspapirer eller Arbeidsbog i Lommen, ifaldt man uden videre Mulktanfvar; Bøden kunde da ganske vist ifølge dette Forslag idømmes efter § 22. Dette er der derimod ikke Tale om efter Regeringens Forslag. Regeringens Forslags § 22 er snarest at betragte som en Udvarsel til Borgerne om, at de kunne udsætte sig for Ubehageligheder, naar de komme paa fremmede Steder, uden at være istand til at give saadanne Dplysninger om deres Person og Forhold, som maatte efter Omstændighederne kunde anses for at være nødvendige. — Endnu skal jeg kun besvare nogle Spørgsmaal, som ere bleve rettede til mig fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Han mente, at Udtrykket „at være i Besiddelse af“ Indfødsret skulde skurre i juridiske Øren. Det er jo nærmest en Smagssag; i mine Øren skurrer det ikke, og om det ærede Medlem herefter vil anse mig for Jurist eller ikke, skal jeg henstille. Men iøvrigt vil jeg sige, at der menes ikke Andet med Udtrykket „at være i Besiddelse af“ end „at have“ Indfødsret, og forsaavidt antager jeg, at det ærede Medlems Indvending er besvaret. Følgen er jo den, at de, der have Indfødsret, ikke kunne udvises efter § 13 og altsaa heller ikke de Personer, hvortil det ærede Medlem særlig henviste. Naar der i §§ 2 og 3 tales om Personer, som ikke have Forsørgelsesret her i Landet, er Følgen deraf, at fremmede Personer, som ikke ere forsørgelsesberettigede her i Landet, komme ind under denne Bestemmelse, selv om de paa Grund af de ganske eiendommelige Forhold, der ere tilstede i visse Retninger, endnu maatte være i Besiddelse af, eller hvad jeg anser for det Samme, have Indfødsret.

Steenstrup: Overfor den ærede Justitsminister skal jeg kun sige, at der vistnok er mange Politiforlegenheder her i Landet, som man vilde komme ud af, hvis man havde den ærede Justitsminister ved sin Side, men det er ikke saa let at komme ud af det med de forskellige Politimestre. De have deres egne Meninger, og jeg vil udtale, at det forekommer mig, at Politimestrenes Meninger ikke altid ere fuldstændig rigtige. Naar et Menneske kommer i Forlegenhed i Henshold til § 20, er jeg overbevist om, at adskillige Politimestre ville sige: „Du har ikke opfyldt Lovens Bestemmelser,